Nr. 1 (100) Jaanuar-veebruar-märts 2011

EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

Meie visiooni-konverentsid

Igavesed seadused: seitsmes käsk

Misjon hantide maal

Rõõm väikegrupitööst

Orelifond tänab

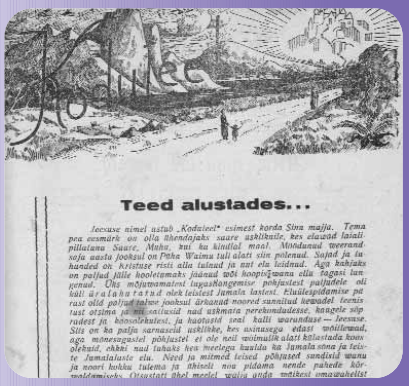

TOIMETAJA VEERG

Sada on suur arv, isegi kui see ei tähista sadat ilmumisaastat, vaid üksnes ajakirja sajandat numbrit. Aastaid selle saja numbri üllitamiseks on kulunud kakskümmend üks. Tahtes aga kokku võtta, palju on olnud neid inimesi, kes ajakirja kirjastamises ühel või teisel viisil kaasa on löönud, jään hätta. Julgen siiski pakkuda, et neid on olnud kaugelt üle saja, eriti kui võtta lisaks kirjutajatele arvesse ka selle töölõigu eest palvetajad, selle töö nimel annetajad, olgu kodus või välismaal, või siis ka näiteks trükkalid ja postiljonid, kelle käest värske ajakirjanumber tellija postkasti potsatab.

Sügav kummardus nende ees, kel kunagi oli visioon asutada EMK oma ajakiri ja kes söandasid selle visiooni ka ellu rakendada. Esimese numbri tegijate hulgas on olnud toimetaja Urmas Rahuvarm, kujundaja Thea Sildna, fotograaf Eino Pärnamets, kirjutajate seas Olav Pärnamets, Urve Pärnamets, Pille Mägila, Hans Växby, kelle tekstid on rootsi keelest tõlkinud Helle Uusmäe. Juba üsna esimeste numbrite autorite hulgas on Heli Viht, Meeli Tankler, Heidi Pajusoo, Inna Välja, Kaupo Kant, Päivo Kasekamp, Toomas Pajusoo, Üllas Tankler, Olavi Ilumets, Taavi Hollman, impressumitest aga leiab nimed Kaspar Kõrvits, Toomas Rebane, Tiina Terras, Eve-Ly Saluraid, Mai-Roos Põdra, Maiga Tamme, Rein Laaneser jpt. Eesti kultuuriruumis, kus kirjaoskust ja -sõna on ikka suures aus peetud, on oma ajakirja asutamine ja järjepidev üllitamine vähimagi kahtluseta olulise märgilise tähendusega ettevõtmine.

Kui Urmas Rahuvarm ajakirja tegemise teatepulga mulle 1996. aastal üle andis, olin alles n-ö sisseelamise ajajärgus isegi oma kodukoguduses, rääkimata kogu Eesti Metodisti Kirikust. Möödunule tagasi mõeldes olen veendunud, et mitte mina pole teinud ajakirja, vaid ajakiri – ja kõik selle armsad kaastöölised – on teinud ja kasvatanud mind. See on olnud minu vaimulik elu- ja ülikool.

Kuulsin hiljuti lugu kolmest mehest, kelle käest olevat küsitud, mida nad parasjagu teevad. Esimene vastanud: “Teen tööd!” Teine: “Teenin raha!” Kolmas: “Ehitan templit!”

Soovin, et meil kõigil jaguks jätkuvalt tahet ja pealehakkamist olla kõigis oma ettevõtmistes “templiehitaja” – nii visioone tehes kui neid ellu rakendades, nii misjonile mõeldes kui misjonile minnes, nii orelist unistades kui seda ehitades, nii kümmet käsku lugedes kui nende järgi elades ... Iseeneses, oma peres, koguduses, kirikus, maailmas.

KÄRT JÄNES-KAPP

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 1 (100) 2011
Hind 3 eurot (46,94 krooni)

SELLES NUMBRIS

- **100. Koduteel** 3
- **Piibel**
  Toomas Pajusoo
  Mida võime õppida kümnest käsust? Seitsmes käsk 8
- **Meilt ja mujalt**
  Uudised ja sündmused 10
- **Kirikuelu**
  Arengukavast rakenduskavani 11
- **Misjon**
  Andrus Kask
  Jamal 2011.....13
- **Naiste Ühenduses**
  Pille Mägila
  Maarja kombel Jumalat usaldades 15
- **Intervjuu**
  Mõõdunöörid on langenud heale kohale
  Inna Välja mõtteid väikegrupitööst 16
- **Orelifondis**
  Kummardus orelisõpradele 18
  Teenetemärk orelifondi nõustajale Göran Grahnile .. 19
  Orelisünnipäev Urvele..... 19
- **Luulet**
  Maire Simm 7

Esikaanel: Urve Aulis vestleb oreli teemadel (Koduteel); handi misjon (Andrus Kase kogu); Naiste Ühenduses (Pille Mägila kogu)

Väljaandja: EMK kirjastustoimkond
Narva mnt 51, 10152 Tallinn
Tel: 6688 479
e-post:
koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/Koduteel

Toimetuse kolleegium: Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Toomas Pajusoo, Priit Gregorios Tamm
Toimetaja: Kärt Jänes-Kapp
Kujundaja-küljendaja: Taimi Pärna
Kirjasaatjad: Imbi Herm (Rakvere), Arvi Lindmäe (Saaremaa), Irja Saksing (Kärsa ja Ahja)

Astudes mööda koduteed

Kirjastus „KRISTLIK KAITSJA“
VALLIKRAAVI 18, TARTU.

50 senti
ei ole suur raha.

palju nud net. Ja siiski 50 sendi eest võite
tellida omale
„VÄIKESTE PÄIKESE“
mis on huvitav ka vanemalle. Kui sinule on
tähtis oma laste tulevik ja jumalariigi sõnumi
levitamine ja toetamine, siis telli omale või oma
tuttavaile 1937. aastaks
„VÄIKESTE PÄIKE“.
Möödunud aastal oleme lehele üle 10.000 sendi
juurde maksnud lootuses, et tellijate arv kord-
korralt kasvab. Kui teie ei taha selle lehe sur-
ma, siis pange käed külge.
„Väikeste Päike“ maksab üksikult telli-
des 60 snt. aastas. Ühes „Kr. Kaitsjaga“
50 snt.

Tänu Jumala armule ja õnnistusele ning pühendunud ja entusiastlikule peatoimetajale, kes on osanud koondada kirjutavaid kaastöölisi Eestimaa metodisti kogudustest, on täna sinu kätte jõudnud taasilmumisjärgse Koduteele sajas number.

Sel pidulikul hetkel tahan kõigepealt tänada Jumalat, kes on andnud oma õnnistuse ja armu selle teenimistöö üle. Aga teisalt tahan südamest tänada peatoimetajat Kärt Jänes-Kappi, kes südame andumuse ja pühendumisega on seda olulist töölõiku meie väikeses metodisti kirikus tublilt ja hästi vedanud. Tänusõnad tahan edastada ka toimetuse kolleegiumile ja igale kaasautorile, kes on aidanud oma palvete, tunnistuste ja kaaskirjutistega kujundada ajakirja nägu ja sisu.

Tänane saavutus

on igas mõttes kui sünnipäev, ent mitte tavaline, vaid suur juubelisünnipäev. Arv 100 juba iseeneses näitab saavutuse olulisust. Kutsun siinkohal iga lugejat üles mõtlema sellele, mida sina ajakirjale Koduteel juubeli puhul kinkida saaksid. Kuna oleme väike kirik, ei ole meie ajakirjal palju tellijaid ning see viib üksiknumbri omahinna üsna kõrgele.

Nagu juubeli puhul ikka, vaatan veidi ajalukku. Ajakirja Koduteel eelkäijaks oli ajakiri Kristlik Kaitsja. Meenutada võib ka seda, et selle vastutavaks- ja peatoimetajaks oli Aleksander Kuum, toimetuse liikmeteks Martin Prikask, Ferdinand Tombo, Valdo Ojassoo ning väljaandjaks Eesti Piiskoplik Metodisti Kirik. Minu töölauale sattus Kristliku Kaitsja jõulualbum aastast 1936 – Jõuluhelid. Ajakirja viimastelt lehekülgedelt leidsin reklaamid. Ühes kuulutuses seisis nii: “Möödunud aastal oleme lehele (lastele mõeldud lisaleht Väikeste Päike) üle 10 000 sendi juurde maksnud lootuses, et tellijate arv kord-korralt kasvab. Kui teie ei taha selle lehe surma, siis pange käed külge.”

Kirikuvalitsus on aastate jooksul ajakirja Koduteel ilmumist doteerinud. Kärt teeb tööd vabatahtlikult. Kutsun tegema Koduteele juubelisünnipäeval väärilist juubelikingitust. Pangaülekande võid teha Eesti Metodisti Kiriku arvele 10052004731009, märkides selgitusse “Koduteel 100. number”.

Meie armsa ajakirja pealkiri

viitab sellele, et oleme teelised koduteel. Elame murranguliste sündmuste ajal: diktaatorlike valitsuste vastased rahutused Põhja-Aafrikas, ülemaailmne kütuse ja toiduainete hinnatõus, siin-seal erakordsed looduskatastroofid: üleujutused, laiaulatuslikud metsapõlengud, külma- ja kuumalained, erakordsed lumesajud, vulkaanituhapilved ja palju muud. Kõike niisugust on ajaloos ikka olnud, aga teatud mõttes on nende sündmuste sagedus ja mastaapsus täna erakordne. Need on ajamärgid, mis viitavad sellele, et iga päevaga jõuame kodule lähemale. Meie ülesanne ei ole vaid ise “õhtuks koju” jõuda, vaid kaasa kutsuda ka neid, kes meie ümber. Läks ju Jeesus kõigile eluasemeid valmistama. Me ei soovi, et keegi hukka läheks, teisisõnu – igavikus kodutuks jääks ja seetõttu isakodust väljajäänuna ajaloo prügimäel (põrgus) igaviku mööda saatma peaks.

Selles ajas,

kui ajakiri tähistab oma juubelit, oleme Eesti Metodisti Kirikuna läbi viinud ja viimas piirkondlikke palve- ja visioonipäevi. Lääne-, Harju-, Saare-, Järva- ja Pärnumaa pastorite ning koguduste kaastöölistega tulime kokku jaanuari lõpul Pärnu Agape kirikus (loe ka lk 11). Võru-, Põlva-, Tartu- ja Lääne-Virumaa eestikeelsete koguduste töötegijatega kohtusime märtsi algul Tartus Püha Luuka kirikus. Harju-, Ida- ja Lääne-Virumaa venekeelsete koguduste pastorite ning töötegijatega tuleme kokku aprilli algul Jõhvis.

Need palve ja visioonipäevad on korraldatud selleks, et me vaimulik nägemine teravduks ja me võiksime kindlas usus ning selge visiooniga edasi astuda mööda koduteed, kuhu Jumal meid on kutsunud käima. Et oleksime tugevamad ja suudaksime oma teenimisega ühiskonda paremini mõjutada, oleme nende päevade raames ette valmistamas ka Eesti Metodisti Kiriku arengukava rakenduskava, mille püüame Jumala abiga kinnitada eeloleval aastakonverentsil 21.–22. juunil Tallinnas.

Tahaksin soovida Jumala õnnistust kõigile sõnadega: Õnnistatud koduteed nii käies kui lugedes!

Superintendent
TAAVI HOLLMAN

Killukesi tegijatelt:
Mina ja Koduteel

Milleks mulle see kõik?

Toimetaja Urmas Rahuvarm on esimeses numbris tagasihoidlikul 18. leheküljel valinud motoks lõigu Koguja raamatust (12:12) – „Mu poeg, võta manitsust! Suurel raamatute tegemisel pole lõppu ja suur agarus väsitab ihu!" – ning kirjutanud:

"Tere, hea lugeja! Mina olen Urmas Rahuvarm, selle ajakirja toimetaja. Võib-olla soovitad mul nüüd peegli ette minna ja seal lausuda neid Koguja tarku sõnu, sügavmõtteliselt puurides omaenese pilku. Ehk soovitad järele mõelda, mis mind ajab tegema tööd, mida õieti ei tunnegi, võtma kõigile koormaile veel lisa, rabelema ajalabürindi kitsastes käikudes, end ära lüües, teades, et iga teine töö, mida võiks teha, oleks rahulikum ja tooks rohkem sisse. Milleks mulle see kõik?

Olen Sinuga nõus, hea Lugeja. Küllap oleme kõik muianud mõnegi vehklemise peale. Kuni ... korraga kuskil kihvatab ja teisiti enam ei saa, oledki sidemeis, valmis hull mõistlike seas, kes torisedes ning mõnuga eemalt su siplemist vaatavad. Kuni kuskil isegi ... Mis teha ...

Aga nüüd ajakirjast. Mida kavatseme pakkuda? Sõnumid piiskopilt ja superintendendilt, tähtpäevalised kirjutised, reisijutud, igas numbris kindlasti lastelehe küljed, koguduste teated, kirjavastused jne jne. Kristlikku õpetust mitmel tasandil.

Mäletame minevikku. Mida on kogunud ja jaganud Wesley, Torrey, Prikask, Oengo jt.

Seekordne järjejutt "Meelespea" ilmus Kristlikus Kaitsjas 1921. a. Niipalju kui kannatas, püüdsin endisaegset keelepruuki säilitada, loomaks silda põlvkondade taha.

Ettepanekuid, küsimusi, teateid, kriitikat jm kaastööd ootan sisukorras märgitud aadressil.

Tule Koduteele kaasa!"

Pakkumine, millest oli raske keelduda

Esimese numbri ja ajakirja päise kujundas 1990. aastal Thea Kant (Sildna):

"Ega mul nii väga palju meenutada ole. Olin tollal kunstiülikooli teisel kursusel ning see tundus olevat põnev pakkumine. Päris esimesed kaks numbrit said tehtud kalka ja värviliste paberitega ning siis pildistatud. Mingist numbrist alates oli Urmasel ARVUTI – sõitsin Haapsallu sellega mingit tekstikujundust tegema."

Sada ajakirjanumbrit sisaldavad kokku umbkaudu samas mahus infot kui neli entsüklopeediaköidet.

Tervitused sajanda numbri ilmumise puhuks!

Koduteel on jutustanud Jumala tegudest kirikus ja maailmas, üllitanud metodistidest kristlaste tunnistusi, kandnud edasi evangeeliumi sõnumit ning aidanud üles ehitada Ühinenud Metodisti Kiriku identiteeti Eestis. See on sajas kord, kui Koduteel ustavalt tunnistab usust ja elust Jeesuses Kristuses metodisti kirikus. Ma tänan Jumalat, et Koduteel jätkab tunnistamist, sest üha enam ilmalikustuvas maailmas ja ühiskonnas on seda vaja rohkem kui kunagi varem.

Piiskop
CHRISTIAN ALSTED

◆ Algus oli Haapsalus

Eve Rahuvarm on meenutanud Koduteel algusaegu ajakirja neljakümne viiendas numbris (6/1999) pealkirja all "Algusest üle toimetaja õla kiigates":

"Oli aasta 1990, kui aastakonverents võttis vastu otsuse asutada kiriku ajakiri. Nimeks valiti Koduteel, sest Martin Prikask oli kunagi sellenimelist ajakirja Kuressaares välja andnud.

Algus oli raske, aga põnev. Toimetus asus meie kodus magamistoas. Kasutati kirjutusmasinat ja Peeter Vikmanilt (praegu Haapsalu Täisevangeelse Vabakoguduse pastor) laenatud kooliarvutit Tartu. Selle mäluseadmeks oli kassettmakk. Iga tekstijupi salvestamise ajal käis vingumine ja visin. Mõnikord kestis töö hommikuni välja.

Sisu otsiti kokku siit ja sealt. Põhikujunduse tegi Thea Sildna (nüüd Kant). Palju abi oli professionaalse fotograafi Eino Pärnametsa kvaliteetsetest kunstfotodest. Järjejutuks oli "Meelespea" endisest Koduteest [Kristlikust Kaitsjast – toim]. See oli vagajutt Ameerika kullaotsijate hulka sattunud usklikust. Aga jutt jäeti varsti pooleli, sest peale kolmandat numbrit muutus ajakirja ilmumine ebaregulaarseks.

Esimesed numbrid olid küll väga tagasihoidlikud, kuid siiski nõutavad. Vaimuliku sisuga kirjavara oli ju siis veel vähe. Keegi baptisti vend küsis, et millal see järgmine "kodukäija" tuleb. Nendel oli ju Teekäija.

Siis oli neid odav palju teha, peale müügi jätkus ka jagamiseks. Kui Haapsalu kultuurimajas tähistati emadepäeva, sai ajakirja kingituseks teiste hulgas ka tolleaegne sotsiaalminister Siiri Oviir."

◆ Kolleegiumi "kõige-kõige-kõige"

Kirikuvalitsuse istungil 8. oktoobril 1999 kinnitati ametisse ajakirja kolleegium koosseisus Anneli Klausson, Tarmo Lilleoja, Andrus Norak, Toomas Pajusoo, Priit Gregorios Tamm. Umbes niisugusena on kolleegium tegutsenud kaksteist aastat ja läbi vaadanud viiskümmend viis ajakirja numbrit, mille eest kuulub neile toimetaja siiras tänu.

Teisalt tundus just seetõttu sajanda numbri eel ka asjakohane küsida, mis kolleegiumiliikmeile seoses ajakirjaga esmalt meenub.

Anneli Klausson: "Elu tõi mind metodisti kirikusse 1992. aasta lõpul, pärast seda kui Jumal oma armust mu saatuse oli pööranud. Sel ajal oli Tallinna koguduses aktuaalne infolehe asutamine. Rein Laaneseril oli palju näidiseid mitmelt poolt maailmast. Samas oli Reinul ka tarkust mind, uut inimest kohe töösse kaasa haarata. Nii olingi kaanekujundajana osalemas esimeste infolehtede Jõulutäht (1992) ning Rist ja Ülestõusmine (1993) juures.

Teine pakiline asi oli jätkata ajakirja Koduteel ilmutamist, mis oli soikunud 4. numbri järel. Loodi EMK kirjastustoimkond. 1993. aasta septembris ilmuski number 5 ja jõuluks number 6.

Olin liiga uus nii usuelus kui inimestetundmises, seega ei olnud mul palju kaasa rääkida. Vahel tegin ajakirjale, alguses põhiliselt lastenurgale, mõne kaastöö. Neljakümne viiendast numbrist alates olen osalenud ajakirja toimetuse kolleegiumi töös.

Minu arvates on ajakiri olnud väga sisukas ja lugemisväärne, sealjuures huvitav ka kujunduslikus mõttes.

Alati loen põnevusega läbi toimetaja veeru, olen hinnanud rubriike "Kuus küsimust", "Lastelaegas", "Meilt ja mujalt", "Küsimused ja vastused", luulearmastajana ka luuletusi. Mulle on väga köitev olnud rubriik "Sina pead oma hinge eest hoolt kandma". Huvipakkuvad ja oodatud on olnud samuti Margit Sepa kirjutised väikestest prohvetitest, käsitlused ühest või teisest ilmunud raamatust, aga ka inimestest meie ümber (nt kaplaniteenistus, päästearmee). Ja muidugi tunnistused!

Ajakirjanumbritest on eriti õnnestunutena meelde jäänud kompaktsed ja informatiivsed number 32 "90 aastat metodistlikku jumalasõna kuulutust Eestis" ja number 50, mis kajastas uue kirikusaali pühitsemist Tallinnas. Viimatinimetatus paelusid "Kuus küsimust arhitektidele" ja köitis intervjuu Kuno Todesoniga, kes oma koduaknast maalis meie ehitatavat kirikut."

Tarmo Lilleoja: "Tavaliselt pöördub minu esimene tähelepanu rubriikidele "Kirikuelu" ja "Meilt ja mujalt", kuna need annavad ülevaate kirikuelu sündmustest viimastel kuudel.

Ajakiri on senini ainus arvestatav metodisti kiriku häälekandja ja uudisteallikas. Koduteele autoriteetsust on minu arvates tõstnud ka piiskopi läkitus, mis on alati sisukas. Väga oluline on ka kirikuliikmete mälestuste avaldamine, mis on ühtlasi meie kiriku ajaloo talletamine tulevastele põlvedele. Siin on võimalus kaastööks meile kõigile.

Muidugi loen tavaliselt kogu numbri läbi ja midagi liigset pole seal kunagi märganud."

Toomas Pajusoo: "Et olen suur Iisraeli austaja, on mulle ehk kõige eredamalt meelde jäänud Richard Benneti tihedalt Iisraeli oludega seotud piibliteemaline artiklite sari, mis ilmus kümme aastat tagasi: "Mõned peegeldused Jeesuse lapsepõlvest"; "Jeesus ja Templimägi"; "Ristisurm", "Matmiskombed Vana ja Uue Testamendi ajal", "Kapernaum, Galilea ja pärimus", "Maarja, Jeesuse ema"."

Priit Gregorios Tamm: "Ikka ei saa üle ega ümber toimetajatest: olgu selleks siis Urmas või Kärt. Eks Koduteel ole siiski suuresti olnud toimetaja õlgadel ja tänu nendele on asi sisuliselt ilmunud.

Nii et toimetajad on need, kes ikkagi esmalt meelde tulevad.

Kui mõelda rubriikidest või autoritest, siis mulle on ajaloohuvilise inimesena meeldinud mälestused ja elupildid, mida ajakiri on päris palju avaldanud, näiteks Konstantin Wipi märkmed, Arvi Lindmäe ülestähendused ja meenutused inimestest.

Ka on mulle meeldinud teoloogilised või õpetuslikud artiklid (rubriik "Meie usume"), mis on ehk aidanud meelde tuletada meie identiteeti ja tõekspidamisi metodistidena. Need teemad leidsid ka vastukaja ning arutamist!

Ja viimaks veel on mulle ajaloohuvilise inimesena olnud olulised koguduste sündmuste kajastused – kes sündis, kes suri, kus midagi ehitati või sisse pühitseti, kes millisele tööpõllule läkitati.

Minu jaoks ei ole nii olulised olnud hingehoidlikud rubriigid (nt jutlused vms).

Kokkuvõttes tundubki mulle, et kõige olulisemaks on ajakirja juures olnud meie, metodistliku identiteedi süvendamine ja meie asjadest kõnelemine – nii minevik, tänapäev kui tulevik.

... ja kolleegium oma juustu- ja teeõhtutega on olnud unustamatu ..."

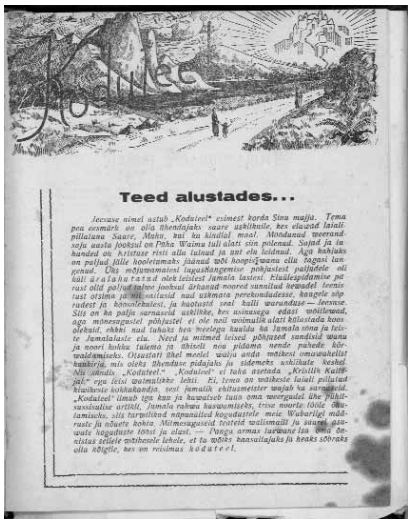
Koduteel

Teed alustades...

Esimene Koduteel 1935. aastast.

Toimetaja parem käsi

Numbrid alates kolmekümne kaheksandast on praegusel toimetajal valminud koostöös kujundaja-küljendaja Taimi Pärnaga. See on tähendanud korraldamist ja kombineerimist, tegemist ja ümber tegemist, päevaseid telefonikõnesid ja öiseid sõnumeid, aga eelkõige armsaid osadushetki, mis on kandnud nii ajakirja tegemist kui olemist hoopis laiemas mõttes.

Taimi Pärna: Esimene tegelik kokkupuude ajakirjaga oli siis, kui Urmas tuli pakkumisega ajakirja kujundada. Olin tollal kujundustöös üsna roheline ning iga numbri valmimine sündis minu jaoks suure palvetamise tulemusena – et oleks oskusi ning tarkust asi õigesti kokku panna.

Olen ka aktiivne lugeja ning selle poole pealt puudutasid mind eriliselt Margit Sepa kirjutatud väikeste prohvetite lood. Väga hea lugemine oli Rich Benneti sügavuti minev ajalookäsitlus. Seda just detailsuse ja faktide tõttu.

Möödunud aasta viimases numbris aga jäi silma sõjaväekaplani Raivo Nikiforovi mõtisklus kuuenda käsu üle – sina ei tohi tappa.

Tähtsad on olnud ka lihtsad jutlused. Läbi aja on kirjasõna olnud koht, kus Jumal saab minusugust tavalist inimest kõnetada. Eriti selgelt mäletan jutluste tähtsust oma otsimiseaastatest. Neid Jumala kõnetusi on tulnud nii praeguse Koduteele kui ka lapsena loetud Kristliku Kaitsja veergudelt. Tollel ajal polnud toimuvad sündmused minu jaoks kuigi olulised, oluline oli vaid see, mida Jumal ise räägib. KT

Esimene taasilmumisaegne KODUTEEL ilmus mais 1990.

Superintendent Olav Pärnamets on kirjutanud 1990. aastal artiklis "Rahu ja mitte õnnetuse mõtted" (lk 7–8): "Pilved on hakanud pikkamööda hajuma. Ajalugu ja ühiskond on taas hukka mõistnud inimvaenuliku, vägivallale rajatud elukorralduse. Taas on avanenud võimalusi Kristuse evangeeliumi, armastuse-, usu- ja lootusesõnumi laiemaks levitamiseks trükisõna kaudu.
Soovime, et Kristlik Kaitsja õiguspädev järglane kannaks nime Koduteel. Miks just see nimi paljude võimalike hulgast? Vastus on lihtne. EMK esimene superintendent ja tõenäoliselt ka esimene märter Martin Prikask toimetas kolmekümnendatel aastatel samanimelist ajakirja."

Kahekümne viies KODUTEEL ilmus 1996. aasta kuuenda numbrina.

Maire Simm kirjutas Tallinna koguduse segakoori 35. sünnipäevast, Endel Rang Tapa kiriku remondist ja keegi salapärane "Kronist" Koidukoguduse avapäevast. Toimetaja vastas Marile, kes küsis: "Matteuse 5:21–22 ütleb Jeesus, et kui ma ütlen oma vennale, et ta on loll, siis olen hullem kui inimesetapja. Kuidas?"

Viiekümnes KODUTEEL ilmus 2000. aasta viienda numbrina.
Pühendatud suuresti Tallinna metodisti kiriku pühitsemisele 10. septembril 2000, mille kohta arhitekt Ain Padrik on öelnud: "Nähes pühakoja pühitsemise jumalateenistusel saalitäit häid inimesi oma palveis, tundsin, et kogudus on pühakoja omaks võtnud ning mul oli väga hea meel."

Seitsmekümne viies KODUTEEL ilmus 2004. aasta kuuenda numbrina.
Teemaks olid muu hulgas Võru koguduse 10. aastapäev, Aleksander Kuuma jõulujutlus ja mälestused EMK superintendendist aastail 1952–1962 Valdo Ojassoost, kelle sünnist möödus 24. märtsil 2004 sada aastat.

Koduteel

MAIRE SIMM

Ka koduteel võib vahel olla pime
ja kodutuledki ei paista veel.
Kui palvetad – see on nii imeline,
et süttib süda, valgustab see teed.

Ka koduteel võib olla koorem raske,
küll piinab haigus, rõhub mure, tusk.
End usaldades juhtida siis laske,
et aitab Jumal – kannab arm ja usk.

Vaid sellel teel sa leiad lootust, rahu,
kui märkad Päästja jälgi eel.
See on see õnn, mis sõnusse ei mahu –
me lapsed Jumala, kes koduteel.

Mida võime õppida kümnest käsust?

Seitsmes käsk

TOOMAS PAJUSOO

Sa ei tohi abielu rikkuda!
2Ms 20:14

Nagu kõiki muidki, korratakse ka seda käsku Viiendas Moosese raamatus (5:18). Seitsmenda käsu eesmärk on kaitsta Jumala seatud püha abielu suhteid. Kristlane peaks aga suhtuma austusega mitte ainult abiellu, vaid ka vastassugupoolde.

Abielu sisseseadmine algas maailma loomisel. Esimesest Moosese raamatust (2:19–20) saame järeldada, et Aadam ei olnud terviklik enne Eeva loomist. Edasi (2:21–24) loeme: "Siis Issand Jumal laskis tulla raske une inimese peale ja see jäi magama; siis ta võttis ühe tema küljeluudest ning sulges selle aseme taas lihaga. Ja Issand Jumal ehitas küljeluu, mille ta inimesest oli võtnud, naiseks ja tõi tema Aadama juurde." Nüüd oli Jumala töö Aadama juures lõpule viidud, oli pandud alus pühale abieluliidule.

Jeesus abielu tähtsusest

Hiljem selgitas Jeesus üksikasjalikult abielu tähtsust (Mt 19:4–6): "Kas te ei ole lugenud, et loomise algul tegi Looja inimese meheks ja naiseks?" ja ütles: "Seepärast jätab mees oma isa ja ema ning hoiab oma naise poole ja need kaks saavad üheks. Nõnda ei ole nad enam kaks, vaid üks liha. Mis nüüd Jumal on ühte pannud, seda ärgu inimene lahutagu!" Jeesuse sõnade järgi sõlmivad mees ja naine abielu kogu eluks.

Ometi tõstatab see käsk küsimuse, millega juba variserid Jeesust kiusasid (Mt 19:7): "Mispärast siis Mooses on käskinud anda lahutustunnistuse, kui tahetakse naist minema ajada?" Jeesus ei jäänud vastust võlgu (Mt 19:8–9): "Teie kõva südame pärast lubas Mooses teid oma naist minema ajada, algul aga ei olnud see

nõnda. Aga mina ütlen teile: Kes iganes ajab minema oma naise muidu kui liiderdamise pärast ja abiellub teisega, rikub abielu ja kes abiellub minema aetud naisega, rikub abielu." Paljudele inimestele, kahjuks isegi kristlastele, on need Jeesuse sõnad rasked kanda. Sellest annab tunnistust abielulahutuste arvu kasv ühiskonnas. Rahvastikuministri büroo raportis "Muutuvad pereväärtused muutuvas Eestis" on kirjas, et lahutuste arv Eestis on olnud kõrge alates 1970. aastatest. Lahutuse levik ühe põlvkonna hulgas on avaldanud mõju hilisemate põlvkondade käitumisele ning hoiakutele ja lahutuse aktsepteerimine ühiskonnas on kasvanud.

Jeesus tõi siiski esile ühe erandliku juhtumi seoses abielu lahutamisega. See on kirjas Matteuse evangeeliumis (19:9), kust selgub, et abielulahutuse ainsaks põhjuseks võib olla vastaspoole liiderdamine.

Paulus abielu kestusest

Mida räägib Piibel abielu kestusest? Apostel Paulus ütleb (1Kr 7:39): "Naine on seotud niikaua, kui ta mees elab. Aga kui ta mees on läinud magama, on naine vaba abielluma kellega tahab, ent see sündigu Issandas." Samuti ütleb Paulus kirjas roomlastele (7:1–3): "Vennad, kas te siis ei tea – ma räägin ju seadusetundjaile –, et seadus valitseb inimese üle, niikaua kui inimene elab. Nii on abielunaine seadusega seotud mehe külge, kuni mees elab; aga kui mees sureb, on ta saanud vabaks mehe seaduse alt. Sellepärast, kui naine mehe elu-ajal on teise mehega, nimetatakse teda abielurikkujaks; aga kui mees sureb, on naine vaba seaduse alt, nii et ta ei ole teisele mehele minnes abielurikkuja."

Abieluinimene, kes laskub seksuaalsuhtesse väljaspool abielu, rikub niisiis abielu; vallaline, kes lubab endale seksuaalsuhteid, paneb toime hooramise. Tänapäevalgi ei pääse me neist teemadest.

Pauluse sõnul (1Kr 6:18) patustab hooraja iseenese ihu vastu. Uskliku inimese ihu on aga Püha Vaimu tempel (1Kr 6:19). Ja Paulus on öelnud (1Kr 3:17): "Kui keegi rikub Jumala templi, siis Jumal rikub ka tema, sest Jumala tempel on püha, ja see olete teie." Heebrea kirja autor lisab (13:4): "Kõikide juures olgu abielu au sees ja abieluvoodi rüvetamata, sest Jumal nuhtleb hoorajaid ja abielurikkujaid!"

Abielu ehitab iseloomu

Abielu on iseloomu ehitav kogemus. See nõuab ohvrimeelsust ning õpetab teenima abikaasat ja peret. Samuti nõuab see lojaalsust, armastust ja pühendumist. Kes hülgab abikaasa, paneb Jumala silmis toime süüteo. Prohvet Malaki on selle kohta öelnud selgelt (2:15b–16a): "… ükski ärgu olgu truudusetu oma noorpõlve naise vastu! Sest ma vihkan lahutust, ütleb Issand, Iisraeli Jumal …" Et ehitada õnnelikku ja stabiilset abielu, peame järgima Jumala standardeid. Üheks selliseks ongi seitsmes käsk: "Sa ei tohi abielu rikkuda!"

Allhoovused

Abielu kirjeldab ka suhet Kristuse ja koguduse vahel. Paulus kirjutab (Ef 5:21–25): "Alistuge üksteisele Kristuse kartuses, naised oma meestele otsekui Issandale, sest mees on naise pea, nagu Kristus on koguduse pea, olles ise ihu päästja. Nagu kogudus alistub Kristusele, nõnda alistugu ka naised meestele kõigis asjus. Mehed, armastage naisi, otsekui Kristus

on armastanud kogudust ja loovutanud iseenese tema eest.” Kristus on lojaalne oma kogudusele ega hülga seda kunagi. Kirjas heebrealastele (13:5) on toodud Jumala lubadus: “Ma ei hülga sind ega jäta sind maha!” Kui paljud Eestimaa abielupaarid pole järginud oma abielusuhtes Jumala juhtnööre. Niisugune käitumine ei väljenda lojaalsust ega pühendumist, mida näitas Kristus oma koguduse vastu.

Paulus jätkab (Ef 5:25–33): “Mehed, armastage naisi, otsekui Kristus on armastanud kogudust ja loovutanud iseenese tema eest …” Abielu peaks niisiis järgima seda eeskuju, kuidas Kristus on armastanud kogudust.

Nagu koguduses sünnivad uued liikmed, sünnivad ka abielu kaudu uued lapsed. Seega on abielu Jumala abinõu luua uusi pärijaid oma kuningriigi jaoks. Juba Eedeni aias ütles Jumal esimesele inimpaarile (1Ms 1:28): “Olge viljakad ja teid saagu palju ...” Psalmist omakorda ütleb (127:3): “Vaata, lapsed on pärisosa Issandalt, ihusugu on tasu temalt.” Lapsed, kes on üles kasvatatud Jumala kartuses, on suur õnnistus. Perekond on ühiskonna nurgakivi, ning mida tugevamad ja tervemad on pered, seda tugevam on ühiskond tervikuna.

Seega ei tohiks abiellu suhtuda vastutustundetult ja kristlastena peaksime seda eriliselt au sees hoidma. KT

Mõtteid seitsmenda käsu kohta

ANTS SALURAID

> Käske sa tead: ära tapa, ära riku abielu, ära varasta, ära anna valetunnistust, ära peta, austa oma isa ja ema! Mk 10:19

Kuna elame Uue Lepingu ajastul, lähtun Jumala käskudest, mis on kirjas Markuse evangeeliumis. Jeesus, loetledes rikkale noormehele Jumala käskusid, jätab seal Vana Testamendi kümnest käsust ära neli. Kuna nimetatud kuue käsu hulgas on ka käsk “ära riku abielu”, on põhjust selle üle arutleda ka täna.

Kui Vana Testamendi ajal oli käsk range korraldus, mille rikkumise eest karistati tihti surmanuhtlusega, siis Uue Testamendi armuajal kõlab see pigem soovitusena. Tänapäeval ei too Jumala käsu eiramine kohe kaasa konkreetset objektiivset karistust, kuid pikemas perspektiivis on Jumala käsu “lubatud” eiramise tulemused meie ateistlikus ühiskonnas päris hästi näha.

Kes Jeesuse öeldud sõnu arvestab ja nende järgi ka toimib, selle käsi käib tänapäevalgi palju paremini.

Jumal tegutseb peamiselt inimeste läbi. Varasematel sajanditel, kui võim oli kristlik-religioosne, karistasid poliitilise võimu esindajad Jumala käskude vastu eksimist eriti karmilt. Nüüdisaja liberaalses demokraatias nii ei ole, kuid “karistus” järgneb ikkagi varem või hiljem, nagu näitab ümbritsev elu.

Näiteks viibisin sajandi alguses oma kooli vilistlaste kokkutulekul, ja klassikaaslastega vesteldes tuli jutuks, et elan ikka veel ühe ja sama naisega. “Sa oled saamatu,” öeldi mulle. Jah, ettevõtlikel klassikaaslastel oli juba teine või kolmaski naine.

Jumal on andnud need käsud selleks, et inimene neid järgides ja täites võiks õnnelikult elada ja olla viljakas oma tegemistes.

Lähenedes küsimusele abielurikkumist keelava käsu seisukohast, võiks “karistuseks” olla näiteks paljud eri naistega saadud lapsed, keda tuleb ülal pidada ja kelle elus osaleda; lõputud arusaamatused, tülid, alimendid, pärimisküsimused jne. Või kui näiteks lapsi pole, siis varanduslikud erimeelsused. Moodne vabaabielu, kus ei abiellutagi, vaid sõlmitakse vastastikku kasulik abieluleping, viib millegipärast ikkagi hinge mingisugusesse tühjusesse, mis mõjub jällegi “karistusena”. Iga järgmise naisega hakatakse elama heas lootuses, kuid varsti seistakse vastamisi samade probleemidega. Ühest elukaaslasest tüdinetakse ära, võetakse teine, kolmas, aga rahulolu ei leita.

Arutledes käsu üle, mida Jeesus rikkale noormehele ikkagi edastas – ära riku abielu –, lähtuksin sõnast “rikkuma”. Rikkuma on lähedalt seotud sõnadega rikkis, rikutud. Kui on sõlmitud abielu, siis seda saab rikkuda! Me võime ju öelda, et rikutav on ainult kristlik abielu ning ilmalik registreerimine või vabaabielu ei tule kõne allagi. Kuid on ilmne, et abielu rikkumine kehtib ka ilmaliku registreeritud ja vabaabielu puhul. Kui on tehtud otsus koos elada ja pere luua, on ka see abielu Jumala ees, seega rikutav. Kui midagi sihilikult rikutakse, purustatakse, on see kuri asi ja patt. Just laste pealt on hästi näha, mis vilja kannab abielu rikkumine.

Kui Jeesus ütles rikkale noormehele, et abielu ei tohiks rikkuda, oli see käsk öeldud inimloomusele, mis võib olla hea, kuri, ilmalik, kristlik. Kahtlemata, hea kristliku loomusega inimene püsib kogu elu ühe naise juures, kelle Jumal talle on andnud. Samas näeme enda ümber, et ka kristlikud töötegijad jätavad ühe naise koos lastega maha ja abielluvad teisega. Selle kohta ütles Jeesus (Mk 10:11–12): “Kes iganes lahutab oma naisest ja võtab teise, rikub tollega abielu, ja kui naine on lahutanud oma mehest ja läheb teisele, rikub ta abielu.”

Selge on see, et Jeesus ütles need sõnad oma ajastu sotsiaalses kontekstis. Tänane kontekst on teine, rakendatakse “süüdi oleva poole” mõistet. Aga kes neid Jeesuse öeldud sõnu arvestab ja nende järgi ka toimib, selle käsi käib tänapäevalgi palju paremini.

Abielurikkumine on seoses inimese tahtmisega. Tahan, rikun abielu, tahan – ei riku. Samas on ka elus näha, et mõni inimene kohe ei saa abielu rikkumata elada. Jaakobus ütleb oma

kirjas (1:14): “Pigem on nii, et igaüht kiusab ta enese himu, ahvatledes ja peibutades.” 1968. aasta piiblitõlkes: “... aga igaüht kiusatakse, kui tema enese himu teda veab ning ahvatleb ...”. Selles tõlkes kõlab asi paremini: “… kui tema enese himu teda veab …” Seda enese himu vedamist on näha abielurikkumistes erinevate inimloomuste puhul. Mõni “hea” inimene tunneb küll Jumala käske teoreetiliselt, kuid praktiliselt täita ei suuda. Peetrus ütleb (2Pe 2:11): “Armsad, ma manitsen teid kui majalisi ja võõraid siin ilmas – hoiduge lihalikest himudest, mis sõdivad hinge vastu!”

See on muidugi inimese õnnetus, kui tema liikmetes on nagu mingisugune himuolend või deemon, kes teda ajab kõiksugu halbu asju tegema, ja kelle üle puudub inimesel meelevald. Meditsiin siin ei aita, kuid Jeesuse nimel deemoni väljaajamine küll.

Õnnelikud on inimesed, kellel on uus loomus Kristuses ja kellesse on asunud elama Jumala Püha Vaim. Kristuses saavad nad armu armu peale ja täituvad üha uuesti Jumala väega, kes teostab ka inimeses kõik Jumala seatud käsud. Inimene võib siis olla Jumalale meelepärane ja kogeda õnnistusi. Ta suudab täita ka oma kutsumust Kristuses Jeesuses, aidates ehitada jumalariiki siin maa peal (2Kr 5:17–20): “Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, vana on möödunud, vaata, uus on sündinud. See kõik on Jumalast, kes meid on enesega Kristuse läbi lepitanud ja andnud meile lepitusameti; … Meie oleme nüüd Kristuse käskjalad, otsekui Jumal ise julgustaks meie kaudu. Me palume Kristuse asemel: Andke endid lepitada Jumalaga!”

Uue loomusega inimene ei pea vaatama Jumala käskude peale hirmunult. Jumal on andnud käsud selleks, et inimene neid järgides võiks õnnelikult elada ja olla viljakas oma tegemistes. Jumal ei taha, et inimene oleks mis tahes himude mõju all või tumedatest jõududest suunatud. Uue loomusega inimese elu on sisukas ja eesmärgiga. Selleks on Jumal andnud oma ainusündinud Poja, Jeesuse Kristuse vereohvri, mille abil ja läbi inimesed võivad hästi elada ja töötada.

Uskudes Jeesusesse Kristusesse, ei pea inimene rikkuma abielu ja eksima teiste käskude vastu. Ta võib elada viljakat perelu enda ja teiste õnnistuseks. *KT*

Agape 15

18. detsembril tähistas Pärnu kogudus Agape kirikuhoone 15. sünnipäeva, jaanuari alguses peeti aga traditsioonilist lastepidu.

Agape infoleht kirjutab, et aastapäeva puhul korraldati pidulik tänuõhtu, kus tervituskõnede ja õnnistussoovidega astusid üles nii need, kes abistasid nõu ja jõuga kirikuhoone rajamisel, kui ka praegused Agape sõbrad ja üleaedsed. Teiste hulgas olid kohal Pärnu koguduste, Rääma põhikooli ja Männipargi lasteaia esindajad.

Kirikuhoone rajamise eesvedaja Üllas Tankler rõhutas tänuõhtul omaaegset mõtet: “Agape kirik ei ole ehitatud mitte kogudusele, vaid Pärnu elanikele.” Ja otsekui selle peegeldusena korraldati Agapes uue aasta algul suur lastepidu, mis juba traditsioonilisel jõuluootusaja ja kolmkuningapäeva vahel ära peetakse. Peol oli näidend, meisterdamist, laulu ja ka kingitusi, mis Ameerika sõprade annetuste toel iga lapse jaoks hoolega kokku olid pandud. Et lapsed paremini talvekirikusse ära mahuksid, toimus 9. jaanuaril väikese vaheajaga lausa kaks pidu, kuhu tuli kokku ca 80 last.

Agape infoleht / KT

Kirikuvalitsus pürgib innovaatilisusele

EMK Kirikuvalitsus pidas 10. detsembril 2010 proovikoosoleku Skype’i vahendusel.

Tõuke asjade niisuguseks korraldamiseks andis kahtlemata tänavune lumerohke talv, mis näiteks Võrumaa ja Virumaa ja Pärnugi inimestele muutis pealinna kokkusõitmise raskeks kõige otsesemas mõttes. Vähetähtis pole ka tõsiasi, et niisugune töökorraldus aitab kokku hoida kulusid.

Proovikoosolekule järgnes 14. jaanuaril 2011 juba teine Skype’is peetud koosolek. Kirikuvalitsuse liikmed leidsid kogemusi kommenteerides, et tänapäevaseid tehnoloogilisi vahendeid on igati arukas kasutada ja niiviisi on võimalik tööd tõesti korraldada. Teisalt leiti, et aeg-ajalt tekib ikkagi vajadusi ja olukordi, kus tuleks ka traditsioonilisel viisil kokku tulla, st kohtuda silmast silma.

KT

Tallinna kogudus õnnitleb!

5. jaanuar – Siina Nõmme 65
12. jaanuar – Maie Mossin 50
15. jaanuar – Lea Pihtje 70
20. jaanuar – Ilse Tader 50
27. jaanuar – Nelli Siem 85
10. veebruar – Leida Ree 95
14. veebruar – Maire Simm 70
14. veebruar – Marika Ment 50
15. veebruar – Leili Looden 70
24. veebruar – Urve Aulis 70
27. veebruar – Ester Roosileht 65
29. veebruar – Kiiri Muga 75
1. märts – Taime Tammsalu 75
9. märts – Gerda Aliide Tartlain 104
23. märts – Helga Agnes Radik 85

Gerda Aliide Tartlain 104. sünnipäeval. Tallinna koguduse nimel käis teda 9. märtsil õnnitlemas Maire Simm, aga pildi on teinud pastor Toomas Pajusoo, kes külastas auväärses eas õde mõni päev hiljem, 11. märtsil.

Teisel jõulupühal, 26. detsembril 2010 **liitusid kogudusega** Elo ja Art Kuum ning Johanna Mägila.

Kirikuvalitsus õnnitleb juubilare!
26. jaanuar –
Seminari rektor Meeli Tankler 55
8. aprill –
pastor Toomas Pajusoo 65

Arengukavast rakenduskavani

2011. aasta kevadpoolaastasse on superintendent kavandanud piirkondlikud palve- ja visioonikonverentsid, mis peaksid kaasa aitama Eesti Metodisti Kiriku arengukava elluviimisele ja rakenduskava väljatöötamisele.

Fotod: TAAVI HOLLMAN

Hetk visioonipäevalt Pärnus.

Esimene selline konverents peeti reedel, 21. jaanuaril Pärnus Agape kirikus, kuhu kogunesid Harju-, Saare-, Lääne-, Pärnu- ja Järvamaa pastorid ning koguduste esindajad.

Palve- ja visioonipäev algas piiblitunniga ning lõppes jumalateenistusega. Selle sisse mahtus intensiivne neljatunnine arutelu ning rohkelt palve- ja ülistusaega. Nagu kirjutas Agape infolehes Maire Ivanova: "Nii andis see võimaluse teha midagi kiriku parema käekäigu nimel kahel viisil: mõistuse ja palvetega. Mõistuse poolega keskenduti probleemidele ja diskussioonile, mida võiks paremini teha, ning palvetes ja ülistuses fokuseeriti Jumalale, kes on ju kiriku alusepanija ja meie missioonile saatja."

Tallinna kogudusest osales Pärnu visioonipäeval Urmas Sassian, kes jagas kogetut 23. jaanuaril kodukoguduse jumalateenistusel: "Kuigi ürituse nimetus ise oli minu jaoks suur väljakutse, ei teadnud ma Pärnusse minnes eriti täpselt, mida ühelt visiooni- ja palvepäevalt oodata.

Olen aastaid palvetanud selle pärast, et ka meie koguduses midagi muutuks: et koguduses oleks rohkem noori, et pühapäeval oleks rohkem inimesi kirikus. Olen mõelnud, igatsenud ja oodanud mingit muutust.

Kui mind Pärnusse kaasa kutsuti, oli mu esimene mure, kas ma saan töölt ära. Ma palusin Jumala käest, et mul oleks see võimalus, ja see võimalus avaneski – ma sain vaba päeva.

Visioonikonverentsi alguses jaotati osalejad kõigepealt gruppidesse. Ühes grupis olid pastorid ja kahes ülejäänud grupis koguduste töötegijad. Siis anti meile ülesanne: kirjutage üles kõik probleemid, mis on teie koguduses; kirjutage üles ka need asjad, mis teid lihtsalt häirivad; kirjutage üles asjad, mis on teie koguduses puudu.

Inimeste näod olid ülesannet kuuldes üsna sünged. Mõtlesin omaette, et ei tea, kas tahan seda kõike kirja panna. Kohal olid ometi ka pastorid. Ja ma mõtlesin, et mis nüüd saab? Aga gruppides selgus, et täpselt samad mõtted, mured ja igatsused on ka teistes kogudustes.

Mõned märksõnad, mis esile kerkisid: kirikus on vähe inimesi; kogudused vajavad ärkamist, vajavad aktiivsemaks muutumist; kogudused igatsevad, et teenistused oleksid mitmekülgsemad; kogudused igatsevad, et hoogustuks kohalik misjon piirkondades, kus me oleme; meil on küll seminar, aga kuskilt ei tule pastoreid juurde.

Igatsetakse kogudustevaheliste suhete järgi. Me küll kuuleme ja teame pastoreid, aga kui meie kirikusse astuks sisse mõne teise metodisti koguduse liige, siis me vaataksime ilmselt, et uus inimene on kirikusse tulnud. Ta võib olla oma koguduse aktiivne töötegija, aga teistes kogudustes teda ei teata ega tunta. Nii tulimegi ideele, et teinekord, kui pastor läheb teise kogudusse jutlust pidama, võiks ta ka koguduse liikmeid kaasa võtta. Nad võiksid tunnistada, laulda. Nii õpiksime üksteist paremini tundma.

Veel vajame majandusinimesi, et suudaksime majanduslikult mõelda ja ka raskel ajal hakkama saada.

Need kõik olid asjad, mille puhul mõtlesime, kas tahame neid välja öelda.

Pärast kohvipausi tulime kõik, nii pastorid kui ka töötegijad, taas kokku. Grupid olid kirjutanud oma plakatitele üles probleemid, mured, vajadused ja puudused, mis neid häirivad.

Ja ma julgen väita, et Jumal oli olnud oma Püha Vaimuga nende grupitööde ja arutelude juures. Teate miks? Sellepärast, et ka meie pastorid olid oma plakatile üles kirjutanud täpselt samad asjad.

Tahan teid julgustada. Vahel leiame, et mõni asi on meie arust valesti või midagi tuleks teistmoodi teha. Ja vaatame küsivalt pastori otsa. Aga asetame õige kantsli ette sümboolse peegli ja vaatame sellest iseennast – tegelikult oleme meie need, kes saavad muutusi tuua.

Pastorid üksi ei suuda kõike teha, aga meid on palju! Tuleb end ainult kätte võtta ja aktiivsemaks muutuda. Kui tunneme, et tahame midagi ära teha, on meil alati võimalik minna pastori juurde ja küsida, kas saame milleski aidata. Me kõik teame, et pastoritel on kõnetunnid, kuhu võime minna rääkima probleemidest või muredest ja palvetama. Aga pastorite uksed on lahti ka uutele ideedele ning vabatahtlikele, kes tahavad midagi ära teha. Jumal ei ole meid kutsunud üksnes selleks, et me pühapäeval kirikupingis istuksime, jutlust kuulaksime, palvetaksime ja laulaksime. Jumal tahab, et me oleksime elav, armastav ja elujõuline kogudus. Et inimene, kes tuleb kirikusse, näeks, et siin on elu, armastus, üksmeel. Üheskoos suudame seda muuta.

Sellel visiooni- ja palvepäeval tõusis esile veel üks asi, mille peale ma aeg-ajalt olen mõelnud, aga tihtipeale taas unustanud: kui meil on raske, siis saame minna pastori jutule, aga kuhu läheb pastor, kui tal on raske? Pastorid vajavad meid enda kõrvale, endaga koos võitlema, üheskoos edasi minema. Jumal võib meid kõiki kasutada selleks, et meie kogudus oleks elav ja terve.

Pauluse 1. kirjas korintlastele (12:24–27, vana tõlge) on öeldud: “Sest Jumal on ihu nõnda ühte liitnud, et ta sellele, mis on alam, on andnud rohkem au, et ihus ei oleks lahkmeelt, vaid et liikmed üksmeeles kannaksid muret üksteise eest. Ja kui üks liige kannatab, siis kannatavad teisedki liikmed ühes temaga, ja kui üht liiget austatakse, siis teisedki liikmed rõõmustavad ühes temaga. Aga teie olete Kristuse ihu ja igaüks omast kohast tema liikmed.”

Urmas Sassian Pärnus mõtteid jagamas.

See on Jumala sõna meile kõigile. Meie oleme need Kristuse ihu liikmed. Me peame kuuluma kokku ja töötama üheskoos.”

Pärnus toimunud visioonipäevale järgnes 4. märtsil visioonipäev Lõuna-Eesti kogudustele Tartus ning aprilli on kavandatud visioonipäev Ida-Virumaa ja Harjumaa venekeelsetele kogudustele Jõhvis.

KT

HANDI KOGUDUSTE RAJAMISE PROJEKT

Projekti eesmärk: rajada esimesed handi kristlikud kogudused

Viimaste aastate jooksul on umbes 200 hanti tulnud Jeesuse juurde. Nad elavad erinevates külades paarisaja kilomeetri raadiuses. Kahjuks valitseb selle piirkonna paljudes protestantlikes kogudustes suhtumine, kus handi keel, rahvariided, kultuur ja kombed ei ole kirikus teretulnud.

Nii ei ole täna, 2000 aastat peale Jeesuse tulekut maailma, veel ühtki handikeelset kogudust.

Hantidel on suur vajadus selliste koguduste järele, kus neil oleks võimalik emakeeles palvetada, Jumala Sõna õppida ning laulda elavale Jumalale ülistust neile omases stiilis. Salehardi kogudus (pealinnas Jamalo-Nenetskis) on olnud alates 2003. aastast Eesti misjonitöö partner handi rahva hulgas. Aastal 2010 käivitati neli koguduse rajamise projekti neljas erinevas handi külas. Handi kristlased, kes neis külades elavad, on alustanud oma kodudes handikeelsete osadusgruppidega. Jumala abiga on need kodugrupid kasvamas esimesteks kristlikeks handi kogudusteks!

Eesti panus: Salehardi pastor Anatoli Maritšev on pöördunud Eesti kristlaste poole abisaamiseks seoses handi koguduste rajamise projekti kuludega (sealhulgas reisikulud Salehardist küladesse, jne). Eesti Metodisti Kirikult on pastor Maritšev on palunud igakuist toetust 100 euro ulatuses koguduste rajamise projekti elluviimiseks. See oleks meie võimalus teha midagi hantide heaks!

Julgustame iga EMK kogudust andma 10 eurot kuu esimese pühapaeva korjandusest, et aidata rajada esimesi kristlikke handi kogudusi!
Kellel on võimalus rohkem annetada, järgigu Jumala juhtimist. Iga euro läheb handi misjoni kulude katteks.

HANDI RAHVAS:
Rahvaarv: 28 678
Emakeelsus: 47,3%
Religioon: šamanism, õigeusk
Protestante: u. 200
Piibli osi tõlgitud: Markuse evangeelium
Handi kogudusi (õigeusu ja protestantlikke): 0
Handi vaimulikke (õigeusu ja protestantlikke): 0
Handid elavad Obi jõe ääres, enamus Hantõ-Mansiiski ja Jamali Neenetsi piirkonnas. Peamiseks elatusallikaks on kalapüük ja põdrakasvatus. Sarnaselt meie Kihnu saare kultuuriga riietuvad handi naised endiselt traditsioonilistesse rahvariietesse.
Handi keel kuulub soome-ugri keelkonda, lähim keelesugulus on ungari keelega.
Mõned sõnad handi keeles: *sem* (silm), *vur* (veri), *mana* (mine), *hul* (kala)

Igakuise annetuse saab saata Eesti Metodisti Kiriku kontole, a/a 10052004731009, selgitus: Misjon - handi kogudused

www.hoimurahvad.misjon.ee

JAMAL 2011
Misjonireis hantide juurde

ANDRUS KASK

Salehard–Muzi–Jamgort–Ovgort–Muzi–Jamorti II põdrakasvatajate brigaad metsatundras–Muzi–Vosjahovo–Šurõskarõ–Salehard–Aksarka–Harp–Salehard.

Viibisin oma seekordsel reisil hantide juures 20 päeva, 1.–27. jaanuarini 2011. Sihiks olin seadnud kontaktide kinnitamise Salehardi kogudusega ja koostöö kohalike kristlastega, Muzi küla osadusgrupi teenimise ning abistamise, suhtluse teiste kirikutekoguduste vendade ja õdedega, uute kontaktide leidmise Ovgorti külas ning usuõdede-vendade julgustamise. Veel tahtsin koguda materjali teadustööks ja teha vähemalt 60 intervjuud ning luua sidemed muuseumi- ja haridustöötajatega.

Fotod: ANDRUS KASE kogu

Kolmapäevane piiblitund Muzi handi osadusgrupis. Räägime palvest mäejutluse ning Johannese esimese kirja põhjal. Konstantin ja Valentina on meie lähedased sõbrad ja võtmeisikud kontaktide loomisel.

Handikristlased

Salehard on Jamali Neenetsi autonoomse ringkonna pealinn, kus elab 40 000 inimest. Teenisime seal koos evangeelsete kristlaste kogudusega "Hea sõnum", kuhu kuulub liikmeid paljudest rahvusest. Koguduses tegutseb ka väike handi grupp, mis on alustanud tööga mitmes handi külas. Salehardi kogudus teeb aktiivselt tööd näiteks ka Harpis, kus toimuvad regulaarsed noorteõhtud ja palvekoosolekud. Tundsin südames, et pean seekord ka seda paika külastama. Azovis koguneb 3–5 inimest palvetama ja Piiblit lugema, lauldakse handi keeles. Kristlased kogunevad aeg-ajalt, palvetavad ning loevad Jumala Sõna ka Aksarkas.

Kuidas aga Handimaal edasi minna? Piirkond on suur ja töötegijaid vähe. Usun siiski, et Jumal annab handi rahva seast töötegijaid ja meie roll on olla nende kõrval, kui nad – handi jutlustajad, evangelistid, pastorid jt – kujunevad.

Teist korda põhjapõdrakasvatajatel külas. Kolm põlvkonda hante – Jemelja, Zenja ja Ksjusa oma majapidamises metsatundras, umbes 30 kilometeri kaugusel küladest. Nad ootavad meid järgmisel aastal juba mitmeks päevaks.

Palvet vajab see töö muu hulgas ka selle poolest, et rajoon, kus hantidega töötame, on pindalalt umbes Eesti suurune, aga seal elab 10 000 inimest. Külasid eristavad kümned ja sajad kilomeetrid. Suvel on jõgi ainus liiklusmagistraal, talvel pääseb liikuma mööda jää- ja kaldapealseid teid.

Muzi osadusgrupp

Enamiku seekordsest ajast teenisin kogudust rajoonikeskuses Muzis, kus elab 5000 inimest. Handi osadusgrupp koguneb seal kolm korda nädalas: kolmapäeval, reedel ja pühapäeval. Pastorit kohapeal ei ole, Salehardi koguduse vennad käivad kord kuus leiba murdmas ja sõna jagamas. Viisin läbi kolm palve- ja piiblitundi ning kolm armulauaga jumalateenistust. Nad ütlesid, et sellist teenistust ei ole ammu olnud. Tegelikult peitus neis sõnades igatsus oma pastori järele. Tegime suure tänupalve ja ootame lootusrikkalt Jumala juhtimist.

Muzis lauldakse handi ja vene keeles. Originaalseid handi laule lauldakse ka, tavaliselt palve ajal või palvekoosolekul. Ljudmilla Grapin on mitu laulu tõlkinud handi keelde, Olga mängib kitarri ja aitab muusikaga. Õde Zina tänas kord pisarsilmi Jumalat, et võib handi keeles palvetada ja ülistada. Kui Zina ja Valja kokku saavad, on alati selline tunne, et läheks vaikselt uksest välja ja tänaks Jumalat, et handid saavad laulda ja palvetada handi keeles. See toob kõigile rõõmu.

Külma oli reisi ajal keskmiselt 28–36 kraadi ja enamasti olid ilmad päiksepaistelised. See tegi võimalikuks pikad reisid buraaniga. Päevad olid intensiivsed, kuna tuli osaleda kogukondlikus elus, lisaks tegin teoks 52 intervjuud plaanitud 60-st. Eelnevad kaheksa misjonireisi, kaheaastane pastoriteenistus ning õpingud olid selles kõiges suureks abiks, aidates luua kontakte ja mõista olusid. Etnoloogiastuudiumi käigus olen õppinud, millal kuulata ja millal rääkida.

Mis edasi?

Handid ootavad põnevusega suvist soome-ugri misjoni piiblikooli õppesessiooni, kus Eesti Metodisti Kiriku Teoloogilise Seminari õppejõud Mark Nelson õpetab 22 tudengit, kelle hulgas on udmurte, komisid, marisid ja loomulikult hante. Samal ajal on plaanis saata välja ka suvemisjonirühm Eestist ning korraldada koos soome-ugri festival. Ehk õnnestub projekti raames käia ka külades teenimas. Järgmisel talvel on mul kavas minna Pitljeri ja Azovi küladesse ning peatuda kolm-neli päeva ka põdrakasvatajate juures. Olen enamiku oma senisest uurimistööst teinud siinpool Väikest Obi jõge, edaspidi plaanin jätkata teisel pool Suurt Obi jõge.

Tänan kõik eestpalvete, toetuse, julgustuse eest. Te olete osa misjonist!

KT

Pühapäevane jumalateenistus armulauaga Muzi küla osadusgrupis, kuhu tavaliselt tuleb pastor 200 kilomeetri kauguselt kord kuus, vahel kord kahe kuu tagant. Nad olid ülirõõmsad, sest kahe nädala jooksul pidasime kolm armulauaga teenistust, kolm palvekoosolekut ja kolm piiblitundi. Handid laulavad vaimulikust laulikust venekeelse laulu ja seejärel sama laulu handi keeles.

Maarja kombel Jumalat usaldades

Juba aastaid ühendab Norra ja Eesti metodisti naisteühendusi suur ja tugev sõprusesild.

2007. aasta aprillis veetsime üheskoos kosutavat nädalalõppu Tallinnas Pirita Topi spaas, aga 2010. aastal tahtsime kokku tulla Tallinnast kaugemal. Nii hakkasidki kirjad liikuma eri linnade vahel, sest ilusaid kohti ja suurepäraseid teenuseid pakutakse paljudes paikades Eestimaal. Kaalusime nii Toilat, Pärnut kui ka Rakveret, kuid lõpptulemusena langes valik kaunile talvisele Haapsalule.

Otsus tehtud, kokkulepped sõlmitud, ülesanded jagatud, pidasime ära naisteühenduse ajaloo esimese videokonverentsi. Algus oli huvitav ja põnev – kas toimib, kuidas toimib? Irina oli kuuldel esimesena, siis Vööbe. Seejärel kuulsin Lii häält ja nägin ka pilti, ent samal hetkel teatas Vööbe: "Mina ei kuule enam midagi!" Ja Irina lisas: "Mina ka mitte!" Katsetasime ja proovisime ning ühel hetkel oli kogu see punt imekombel koos. Kui siis ka Imbi meiega ühineda tahtis, oli juba teada, mida tuleb teha. Konverents Saaremaa–Aseri–Rakvere–Harkujärve–Tiskre (kahjuks Valentinaga ei saanudki kontakti) võis alata. Skype'i ajaloend näitas lõpptulemusena 1 tund 6 minutit ja 23 sekundit. Andsime ja kuulasime infot, kavandasime 27.–28. novembri kohtumist Norra naistega!

Ja nii sai see teoks. Olime rõõmsad üheskoos ja koos Jumalaga! Eesti-Norra naiste kohtumise ajakavasse mahtus kõigele muule lisaks ka tunnike, kus Irina õpetas meisterdama paberlilli, mis kingipakkidele kaunid lisandid. Ühises grupitöös sai kokku pandud kollaaž, mis aitas mõtestada ootust. Laupäeva õhtupoole võõrustas meid külalislahkelt EMK Haapsalu kogudus, kus olime osaduses nii laulus, sõnas kui palves. Maire Ivanova jutlustas jõululoost (Mt 1 ja Lk 1–2), tuues Maarja näitel välja alandlikkuse ning Jumalale ruumi tegemise teema. Nägime, et ka Jumal on olnud Jeesuse kaudu keerukates olukordades, kui ta abitu lapsena maailma sündis. Seetõttu Jumal mõistab meid meie erinevatel eluperioodidel.

Norralannad oli ette valmistanud kaks palveteekonna punkti, kus igaüks võis avada südame palves Jumalale, kasutades ka näitlikke vahendeid. Õhtu jätkus teejoomisega, kus saime maitsta pastor Urmas Rahuvarmi küpsetatud imehead saia. Hilisõhtune jalutuskäik tagasi Fra Mare spaasse oli ilus – käre külm, kõrkjad ja lumi, mis rannavalgustuse taustal sillerdas ja talla all krudises. Kes mõtiskles, kes palvetas, kes jagas muljeid.

Pühapäevane jumalateenistus oli Tallinna koguduses ning sealt saatsime sõbrad ka tagasiteele. Seekord siis võisid viia armastusesõnumi oma kodukogudusse 11 naist Norrast ja 16 Eesti eri paikadest.

PILLE MÄGILA
EMK NÜ esinaine

Naistetöös tulemas

* Oikumeeniline konverents **"Julge uskuda"** 9. aprillil 2011 EKNK Tallinna koguduse ruumides, Toompea 3. Jumala headest plaanidest räägivad naised eri elualadelt, peatudes erinevatel teemadel.
* EMK Naiste Ühenduse **Suurkogu** novembris 2011.

Palvepäev 2011

Märtsis oli soovijail võimalik osaleda maailma naiste palvepäeva oikumeenilisel jumalateenistusel.

Tänavuse palvepäeva teema oli "Mitu leiba sinul on?" ja palvetekstid valmistasid ette Tšiili naised.

Tallinnas tuldi kokku 4. märtsil Jaani kirikus, aga palvepäeva tähistati ka näiteks Pärnus. Külli Kuusemaa sõnul peeti Agape koguduses ülemaailmset naiste palvepäeva esimest korda juba 4. märtsil 1994. Et palvepäeva tähistamine on Pärnus olnud järjepidev ja ühtegi korda pole vahele jäänud, koguneti tänavu juba kaheksateistkümnendat korda. KT

Valmib kollaaž "Ootusest ..." Vasakult: Anne Hjerpseth, Valentina Põld ja Valentina Borissjuk.

Kena tulemus käes: Pille Mägila, Vööbe Uus ja Berit Westad.

Fotod: PILLE MÄGILA kogu

Mõõdunöörid on langenud heale kohale

Intervjuu Inna Väljaga, kelle südameasjaks on juba kuusteist aastat olnud väikegrupitöö.

Alustasid 1. novembril 2010 taas tööd uue grupiga, seekord püüate koos läbida piibliõppe kursust "Eesmärgist juhitud elu". Mis kursus see on ja miks tänavu grupitöö aluseks just tolle materjali valisid?

Kursus põhineb Rick Warreni samanimelisele raamatule. Oluline on asjaolu, et selles on tähtis osa Piiblil, mistõttu me ei tegele grupis raamatu ümberjutustamisega. Tegu ei ole romaani ega elulooraamatuga, pigem võiks seda nimetada vaimuliku kasvamise käsiraamatuks.

Jõudsin Warreni raamatuni, kui teoloogiline seminar palus mind vaimuliku kujunemise õppeaines grupijuhti asendada. Avastasin, et tegu on väga hea materjaliga, mis mõeldud kasutamiseks eelkõige koguduslikus töös. Veelgi enam – leian, et selle peaksid läbi töötama võimalikult paljud kristlased, sest see on suurepärane vahend eneseanalüüsiks, oma elusihtide kindlaks tegemiseks ja vaimulikuks küpsemiseks.

Nagu "Eesmärgist juhitud elu" autor tabavalt väljendab, rabelevad paljud kristlased päevast päeva justkui huupi. Neil pole selgust oma tegevustes, nad kurnavad ennast nii vaimselt kui füüsiliselt, kannatavad süütunde, motivatsiooni puudumise ja paljude muude hädade käes. Kogu ehitis, mida nad igapäevaselt rajavad, vaarub nii mõnegi puhul, sest inimesel ja elul, mida ta ehitab, ei ole kindlat põhialust, ta ei tea, mis on tema eesmärk ja kuidas selle poole liikuda. Paljud kristlased ei tea, kuidas vaimulikke tõdesid igapäevaelus rakendada. "Vaimulik" ja "ilmalik" on justkui kaks erinevat elu, ning tundub, et Jumal "tunneb huvi" ainult "vaimuliku" vastu, igapäevaste küsimuste ehk "ilmalikuga" peab inimene oma tarkusega hakkama saama. Kas tuleb tuttav ette?

Millal alustasid tööd esimese grupiga?

Esimese grupiga alustasin 1994. aasta sügisel, see oli vajalik teoloogilise seminari grupijuhtimise kursuse sooritamiseks. Aga ainehindest enam motiveeris mind tol hetkel meie õppejõu Wes Griffini õpetus ja eeskuju.

Mitut gruppi-kursust oled aastate jooksul juhendanud?

Kuueteistkümne aasta jooksul on olnud mitmeid gruppe. Mõned neist on koos käinud aastaid, mõned lühikest aega. Kuna olen grupitöös leidnud ääretult vajaliku kogudusliku osaduse- ja õppevahendi ning oma kutsumuse Jumala riigis, on minu jaoks loomulik, et osalen paralleelselt mitmes grupis ja tunnen sellest suurt rõõmu.

Fotod: Koduteel

Inna Välja 21. novembril 2010.

Kui mõned neist üles lugeda, võiksin nimetada kahte kodust palve- ja osadusgruppi. Järgnevad avastusgrupid, kus oleme kasutanud Kirikusõprade Seltsi piibliõppematerjale ning käinud koos mitmes koosseisus nii avastuskui Beeta-grupina. Jüngrikursusel olen kaasa aidanud organiseerimistöös ja hiljem abilisena kursuse juhi Anne Saluraidi kõrval. Viimastel aastatel juhendan kristliku kasvu kursust, millesse on mahtunud palju teemasid, mitmed neist koguduseliikmete ettepanekul, nagu näiteks Ilmutuse raamatu ülevaade. Osa teemasid on tulnud inspiratsioonina, kui aeg on olnud küps, nagu näiteks Wesley pühitsusõpetus, Püha Vaimu andide, konfliktide lahendamise ning suhtlemise teema. Läbi võtsime ka kõik Alfa-loengud. Esinema oleme palunud külalisi seminarist, nagu Anne Saluraid, Ülle Kruuse-Kingo, Andrus Norak.

Viimastel aastatel on kujunenud minu osaks Alfa-kursuse organiseerimine, seda lisaks kahe loengu pidamisele. Varasemalt olen juhtinud Alfa vestlusgruppi.

Alati pole grupijuhtide ja abiliste ring nii suur kui Alfa-kursust korraldades?

Nii see on. Alfas toimib kindel süsteem, mis hõlmab 15 loengut koos järgneva grupitööga. Kursus tervikuna eeldab üsna suurt meeskonda, kuhu peale lektori ja grupijuhtide on kaasatud ka näiteks palve- ja köögimeeskond. Kui organiseerimistöö minu osaks langes, otsisin võimalikult palju inimesi loenguid pidama, sest olen veendunud, et koguduses on küllalt neid, kes suudavad seda teha. Esiteks kaasab see rohkem inimesi teenimistöösse, teiseks väldib see niigi koormatud inimeste ületöötamist.

Mis materjalide alusel oled veel grupitööd teinud?

Näiteks avastusgruppide piibliõppematerjalid, nagu "Usutõdedest usuveendumusteni" ja "Kristliku elu juhised", nii et paar gruppi on koos käinud üsna lühikest aega.

Samas näen, et väikegrupitöös on olulisel kohal osadus. See on põhjus, miks mulle meeldib juhendada pigem pikka aega koos käivat gruppi, kus toimib tõeliselt innustav sünergia: 2 + 2 = rohkem kui 4!

Koguduslik väikegrupiosadus on see, mida osalemine jumalateenistusel ei anna. Lisaks osadusele on väikegrupp õppevorm, kus igaüks saab soovi korral võimaluse rääkida oma usust, õppides ühtlasi oma usust tunnistama. Samuti avaneb osalejal võimalus küsida kõiki küsimusi, mis teda vaevavad. Kokkuvõtlikult: väikegrupis osaleja saab varustatud igapäevaseks eluks kristlasena.

Olen teinud kokkuvõtteid ka raamatuist, millega olen ise tutvunud ja mida pidanud vajalikuks teistele tutvustada. Alles hiljuti analüüsisime Anselm Grüni ja Meinrad Dufneri raamatut "Tervis kui vaimne ülesanne".

Mis on aastate jooksul muutunud metoodikas, didaktikas, pedagoogikas, kursuste sisulises suunitluses?

Pean oluliseks, et üle kogu maailma on tähtsustunud interaktiivsus ehk lihtsamalt öeldes – inimeste aktiivne kaasamine õppeprotsessi. Õppimist ei nähta enam loenguna, kus üks inimene (õpetaja) seisab teiste ees ja kõiketeadjana piltlikult öeldes kallab neile tarkust pähe, kuulajad aga ainult istuvad ja on vastuvõtja rollis. Midagi õpitakse muidugi ka sellise mudeli järgi, kuid püsivamate tulemustega ja mitmekülgsemalt õpib inimene siis, kui ta õppimises aktiivselt osaleb. Uurimused väidavad, et kuulmise kaudu vastuvõetust püsib inimese mälus kolme päeva möödudes ainult 2 protsenti, arutelu ja tegutsemise järel aga tervelt 90 protsenti.

Mis annab jõudu grupitööle pühenduda, sageli ka pühapäeval? Kui paljud jäävad sõpradega kohvikuosadusse, algab Sinul töö, või siis tuled välja õhtusel tunnil, kui oleks ehk hoopis mõnusam koju jääda.

Ma ootan seda alati suure rõõmuga, sest see on minu kutsumus. Mulle meeldib suhelda, näha sära inimeste silmis, kui nad midagi avastavad, jälgida nende kasvamist aastate jooksul. Siis tunnen, et olen tõesti saanud olla kasulik, teha midagi head.

Jumala riigis on nii, et kui Jumal annab inimesele mingi töö, siis annab ta ka rõõmu ja rahulduse seda tehes. Mulle tulevad sageli meelde Taaveti sõnad, kes tunneb rõõmu oma pärisosast ja ütleb, et mõõdunöörid on langenud tema jaoks heale kohale. Ja nii see tõepoolest on ka minu jaoks.

Millised on olnud parimad, helgemad, mõnusamad hetked selles töös?

Suhtlemine inimestega – kogu protsess, kui tekib see koosolemise ja -arutlemise sünergia, kus osalejad rikastavad üksteist oma mõtete ja küsimustega.

Mingi keerulise küsimuse või kirjakoha lahkamine kui väljakutse ja inimeste aktiivne osalemine selles – sest inimesed ei ole mitte probleem, vaid innustus! Hea õhkkond, kus suheldakse sõbralikult, valitseb usaldus ja lüüakse töös aktiivselt kaasa.

Kas grupitöö tähendus on aastatega kuidagiviisi muutunud?

Sellele vastamiseks peaks vist küsitlema inimesi, kes on grupitöös aastaid osalenud. Üsna paljud, keda paaril korral olen küsitlenud ajakirja Koduteel jaoks, on siiski väljendanud saadud positiivset impulssi – osadust, teadmiste saamist, innustust, sünergiat. Eks positiivsest mõjust räägi ka see, et suurem osa grupitöös osalejatest ei taha sellest enam ilma jääda: on neid, kes käivad koos juba aastaid. Samas on ka lühiajalistes gruppides osalenud järgmises "projektis" jälle valmis kaasa lööma. Usun, et põhjus, mis toob nad jälle osalema, on positiivne kogemus.

KT

Inna Välja koos "Eesmärgist juhitud elu" grupiga 21. novembril 2010.

Kummardus orelisõpradele

Tallinna kiriku oreliehitus edeneb – meister Guido Schumacher valmistab Belgias oma orelitöökojas oreli osi. Eestis algab oreli püstipanek 2011. aasta suvel ning samal aastal loodame orelihelisid ka kuulda.

Mis toimub Belgias?

Meister Schumacheril on olnud ärev talv, sest tema töökojas vajutas lumi katuse sisse. Õnneks meie oreli osad viga ei saanud. Aga nii on Guido Schumacher parasjagu tegelemas ka oma töökoja üleviimisega Baelenist seitsme kilomeetri kaugusel asuvasse Eupenisse, kus ta ka ise elab. See on tähendanud rohket tööd uute ruumide kohandamisel. Sisse loodetakse kolida kevadel, aga uue töökoja ametlik avamine toimub praeguste plaanide järgi 24. juunil. Siis tahetakse ühtlasi esitleda ka esimest uues töökojas valminud instrumenti, milleks ongi Tallinna orel. Seejärel võetakse orel taas koost lahti ning tuuakse Eestisse, et see siin taas kokku sättida.

2010. aasta lõpuks olid valmis meie oreli I ja II manuaali puitviled (paistavad piltidel 1 ja eriti 2), jaanuaris valmisid kaks väiksemat lõõtsa – kummagi manuaali tarbeks (pilt 4). Meister on alustanud oreli korpusega, mille põhiline osa sai samuti valmis juba 2010. aasta lõpuks. Töökoja parim puutöömeister on olnud ametis tuulepõhja ümbrise ning prospekti osade kallal (piltidel 1 ja 3, ka 4). Pärast jõuluvaheaega alustati suure lõõtsaga ning jätkati korpusetöid.

Juba jõulude eel valmisid lõplikult ka kõik tehnilised joonised. Viimase asjaolu kohta selgitas Urve Aulis toimetajale, et nagu rätsep teeb igale tellijale erilõiked, nii teeb orelimeister IGALE orelile ERIJOONISED.

Vabatahtlik tegevus oreli heaks

Kuidas orelisõbrad 2010. aastal ORELIRAHA juurde kasvatasid, selles kohta on Urve Aulisel valminud orelifondi Kuldraamatu põhjal järgmine süstematiseeritud kokkuvõte.

NÄITUSMÜÜGID kiriklike pühade, konverentside, kontsertide ja mitmesuguste ühisürituste puhul. Kümneid kordi on kokku toodud rikkalik valik metsa-, põlluja aiaande, hoidiseid, küpsetisi, kunsti- ja käsitööesemeid, kirjavara ja muusikasalvestisi. Leidlikkusel pole piire ja huvilisi jätkub!

Fotod: SCHUMACHER ORGELBAU

Oreli ehitamine Schumacher Orgelbau puidutöökojas.

ORELISÜNNIPÄEVAD, mis tähendavad eriotstarbelisi pidusid, kus peolaua katavad kostitajad, aga kingituse asemel tehtud rahalised annetused lähevad ühisel kokkuleppel oreliehituse toetuseks. Neid oli kuus: Kärt Jänes-Kapp (annetus ajakirjale Koduteel ja orelifondile; 10. jaanuar 2010); Evi Alvin ja Rein Ludri (20. juuni); Helvi Kruus-

mann (4. juuli), Kanterid, Sooded ja Ann-Elin Slettahjell Norrast (2. oktoober); Hugo Lepnurme 96. sünniaastapäev (31. oktoober); Maret Puu (7. november).

ORELIPIKNIK ehk juba traditsiooniks saanud ühislaulmine Valgejõel perekond Soode suvekodus, kuhu mullu koguneti 18. juulil. Toiduvarud tulid pererahva ühiskatlast ja osavõtjate toidukorvidest, annetus läks orelifondile.

ORELIKOHVIKUD omavalmistatud suupistete ja jookidega vähemkindlustatud inimestele, aga vajadusel ka kiriku külalistele. Annetused toidupoolise eest on läinud oreli heaks või andja määratud sihtotstarbel.

ORELIABI ANDIDE SAALI aastaringne tegevus. Abivajajaile pakutakse pruugitud ja ka uusi rõivaid, jalatseid, kodukaupu, käsitöö- ja tarbeesemeid, ka kodumasinaid, mööblit, invaliidide abivahendeid, maarohtusid – kõike, mida annetatud.

Orelisõpradel on silmad-kõrvad lahti, käed-jalad teenimisvalmis ja süda soe toetamas võimetekohases töövaldkonnas kirikus, misjonitegevuses ja kaasinimeste aitamisel. „Kirkus, au ja rahu tuleb igaühele, kes teeb head.” (Rm 2:10) KT

Oreliehitus arvudes 2011

- Oreli täishind 297 500 eurot (4,6 miljonit krooni; ilma käibemaksuta).
- Orelifondil on kogutud raha 230 721 eurot (3,61 miljonit krooni).
- Orelifondil on vaja koguda veel 66 770 eurot (1,26 miljonit krooni).
- Oreliehituseks on seni kulunud 53 500 eurot (837 093 krooni).

2010. aasta oli orelifondile edukas: kui tavaliselt on orelifondile laekunud aastas annetusi 100 000 krooni, siis mullusel masuaastal 300 000 krooni.

Kõik oreliehituse toetajad on tänuga kirjas oreli Kuldraamatus ja armsal Jumalal taevas. SA Hugo Lepnurme nimeline Orelifond TÄNAB, TÄNAB, TÄNAB!

Teenetemärk orelifondi nõustajale Göran Grahnile

Eesti president Toomas Hendrik Ilves viibis 18.–20. jaanuarini 2011 riigivisiidil Rootsis. Seoses visiidiga andis president Ilves riikliku autasu 62 inimesele. Teiste hulgas tunnustas ta Maarjamaa Risti V klassi teenetemärgiga Eesti kultuurielu toetamise eest ka Göran Grahni.

Rahvusvahelise Orelimeistrite Assotsiatsiooni sekretär Göran Grahn on olnud ka Hugo Lepnurme nimelise Orelifondi ekspert ja nõustaja, aidates muu hulgas 2006.–2007. aastal ette valmistada rahvusvahelist orelihanget oreliehitaja leidmiseks.

Maarjamaa Risti teenetemärk on asutatud 1995. aastal Eesti riigi iseseisvuse auks. See antakse välismaalastele kõrgeima teenetemärgina Eesti riigile osutatud teenete tunnustamiseks. Maarjamaa Risti teenetemärgil on kuus klassi. KT

Göran Grahn ja Guido Schumacher Tallinna metodisti kirikus 26. septembril 2009, kui kirjutati alla oreliehituse lepingule.

Urve Aulis segakoori juhatamas.

Orelisünnipäev Urvele

Ka 2011. aastal on orelisõbrad ära pidanud ühe uhke orelisünnipäeva, mille teiseks peategelaseks oreli kõrval oli seekord Urve Aulis, kel täitus 70. aastaring.

24. veebruaril koos Eesti vabariigiga sünnipäeva tähistanud Urve auks kogunesid orelisõbrad Tallinna kirikusse laupäeval, 26. veebruaril. Kokkutulnud rääkisid Urvest ja orelist. Kuulati muusikat, vaadati pilte, öeldi tänusõnu. Urve sai palju lilli ja orelifond taas uue annetuse.

Orelisünnipäeval osales ka Hugo Lepnurme vennapoeg Rein Lepnurm, tervishoiukorralduse professor Saskatchewani ülikoolist Kanadast, kes muu hulgas ütles: “Kui see orel kord mängib ja inimestel pisarad silma toob, siis alles saame aru selle ettevõtmise tähendusest!” KT

Urve Aulis ja Rein Lepnurm orelisünnipäeval 26. veebruaril.

Fotod: MATI SOODE ja Koduteel

Lõikust on palju...

EMk VII Suvekonverents

4.-7. august 2011
laagris Gildeon

Kavas:
Jumalateenistused, piiblitunnid, väikegrupid, kontserdid
eriprogramm lastele ja noortele
(eesti, vene ja inglise keeles)
Sellel korral külas: Wilfried Bolay, Timo Lige
Misjonigrupp Brasiiliast jpt
Soodusregistreerimine kuni 1. maini 30 EUR
2. soodusregistreerimine 1. juuliks 35 EUR
Kohapeal 40 EUR
Kuni 5-aastased lapsed tasuta,
kuni 10-aastased lapsed 15 EUR
Pastoriperedele soodustus 30 EUR
Võib tasuda ka kahes osas, etapi hind kehtib, kui olete tasunud 50%
Registreerimine on toimunud, kui olete maksnud oma osamaksu Eesti Metodisti Kiriku a/a-le 10052004731009 ning teatanud suvekonverents@metodistikirik.ee,
Selgitus: suvekonverents + oma nimi

Luuka 10:2
Ta ütles neile: «Lõikust on palju,
töötegijaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat,
et ta saadaks töötegijaid välja oma lõikusele!

ISSN 1406-2291